

DENEYİM 1

1993 yılında Büyükçekmece'de yaşıyorduk. Dairemiz giriş katındaydı. Türkiye'ye yeni taşınmıştık. Her yerde kurbanın kesildiğini bilmiyorduk. Evde annem ve iki çocuğumla oturuyordum. Kızım balkonun camına geldi. Aniden panik içinde ağlamaya başladı ve bana "**anne komşular köpeği kesiyorlar**" dedi. Bana sarıldı, korkmuştu ve çok zor sakinleşti.

Karşı komşunun bizim balkonumuza kurban edilecek hayvanı astığını bilmiyorduk. Böyle bir şey için izin istemedi. Kızımın çığlıklarıyla bunu öğrendik.

O günden sonra kızım uzun süre et yemedi.

DENEYİM 2

Aslında çok dindar bir ailem olmamasına karşın - sanırım herkes kesiyor diye - benim annem de kurban kesmeye karar verdi bir yıl. Ben 8 yaşımıdaydım o sıra. Babam koyunu apartmanın bahçesine bağladı, komşuların diğer koyunlarıyla beraber. Tüm gün biz çocuklar koyunlarımızı beslemek ve onlarla oynamakla geçirdik zamanımızı. Ertesi gün kesileceklerini bildiğimiz halde, onlara bağlanmaktan kendimizi alamadık.

Sabah bir telaş bir telaş evde. Leğenler, tencereler... Ben koyun kesilirken bakmadım. Yaklaşık 5 dk sonra bakmak için gittiğimde, koyunun bacağını oynattığını gördüm. Ölmeden derisini yüzmeye başladılar diye çok ağladım. O hareketi istemsiz olarak yaptığını hic inanmamıştım o zamanlar. Derisi yüzülürken, iç organları çıkarılırken yükselen o tuhaf koku ve çıkan dumanlar... Bu manzara yıllarca gözlerimin önünden gitmedi. Annem depolamak için etlerin bir kısmını haşladı, bir kısmını kavurdu veya fırınladı. Evin her yeri et kokmuştu. Ne kadar zorladılarsa da o etten yemedim. 40 yaşındayım ve hala et sevmem. Koyun eti almam ve evde haşlama et asla pişirmem. Kurban Bayramı deyince aklıma bayram sevincinden çok, burnuma pişen o ağır et kokusu gelir.

Neyseki annem kendine çok iş çıkıyor diye bir daha kurban hiç kesmedi. Kırsal alanda yaşayan çocuklar için doğum ve ölüm kavramları, çok küçük yaşlardan itibaren bunlarla iç içe yaşadıkları için doğal olarak algılanabiliyor. Ama şehirliler için öyle değil. Biz hayvanlara yolun kenarında rastladığımızda "ne kadar şirin şeyler" diye bakıyoruz. Elbette yediğimiz etlerin nereden geldiğini çocuklarımıza anlatmalıyız. Ama bunu din adına kan ve vahşet görüntüleri arasında yapmamız gerekmiyor.

DENEYİM 3

Bundan yaklaşık 22 sene kadar önce (10 yaşlarımdayken) bir kurban bayramında, Ankara'nın gecekondu semtlerinden olan Hüseyingazi'de oturan amcamların evindeydik. Amcamın evi genişçe bir bahçe içinde olduğu için son birkaç senedir amcalarımın ve babamın ortaklaşa aldıkları kurbanların kesimleri burada yapılmaktaydı. Öte yandan, ben bu kesimlerde hiç yer almamış, dolayısıyla olayın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikir geliştirememiştim. Ta ki o güne kadar...

Bayram bir çocuk için genelde iyi şeyler çağrıştırır. Ben de o gün gayet neşeli ve keyifli bir biçimde ailemle beraber amcamlara gitmiştim. Babam ve amcamların o sene de büyük bir danayı ortaklaşa aldıklarını biliyordum. Ama kurbanın gittiğimiz zamana kadar henüz kesilememiş olduğunu bilmiyordum. Ben kan görmeye dayanabilen bir kişi değilim, bunu bilen annem benim dışarı çıkmamı engelledi (iyi ki

de engellemiş!). Amcamlarda oturmuş televizyondaki bayram programlarını seyredirken, bahçeden gelen bir ses açık olan pencereden girerek odayı doldurdu. Bir böğürme sesi... Kesileceğini anlayan kurbanlık dana can havliyle en yüksek perdeden böğürüyordu! Hemen ardından ise en büyük amcamın yüksek sesle besmele çektiğini duydum... Besmelenin ardından önce kısa bir sessizlik oldu, fakat arkasından öyle bir ses duydum ki, şu an bile aklıma geldiğinde ürperiyorum. Kurbanlık dana yaklaşık 350 kilo ağırlığında, epey besili bir hayvandı ve kurban kesimi konusunda epey deneyimli olduğunu bildiğim amcam ne yazık ki bu sefer deneyimini kullanamamıştı. Boynuna vurulan bıçak darbeleri, şahdamarını kesmiş olmasına karşın, dananın ölmesine yetmemişti ve zavallı hayvan acı içerisinde ve son derece yüksek bir sesle – resmen - haykırıyordu! Ben pencereden ne olduğuna bakmaya çalıştım, neyse ki (ve iyi ki) annem buna da engel oldu. O arada amcam birkaç bıçak darbesi daha vurmuş ve hayvanın gırtlığını da kesmişti, ama dana ölmekte direnir gibiydi... Önceki haykırışı bu sefer kesik gırtlığından çıkan korkunç ve yüksek bir hırıltıya dönüşmüştü...

O sesi duymak, dünyanın en korkunç korku filmlerinden biri olan Testere serisini bile geride bırakabilecek bir deneyimdi... Bütün bunlar sadece 1 dakika gibi bir süre içinde olmasına karşın, o dakika bana sanki 1 saat gibi gelmişti.

Kurban bayramında her evde olduğu gibi bizim evimizde de kurban etinden kavurma yapılırdı ve ben kavurma yemeye bayılırdım. Tahmin edersiniz ki o bayram kavurma yiyemedim, sonrasında da uzunca bir süre et yemeklerini yemeyi reddettim. Sonraları ise annem ve babamın zaman zaman böyle istenmeyen şeyler olabileceği, bu olayların beni bu denli etkilemesine izin vermemem gerektiği yönündeki telkinleri ile tekrar et yiyebilir hale geldim. Bu olay bugün olsaydı sanırım o telkinler hiçbir işe yaramazdı ama çocukluk döneminde işe yarıyor işte... Şimdi bile her kurban bayramında o gün aklıma gelir ve ürperirim... Ama hala hiçbir güç beni değil kurban kesmeye, kesim yerine gitmeye bile yetmez...

Hiçbir çocuğun benzer deneyimler yaşamaması dileklerimle...